

PODUDEK VEDOUCÍHO PRÁCE NA BAKALÁŘSKOU PRÁCI

Název: Krize otcovství a její vliv na rodinu
Autor: Vojtěch Smetana
Vedoucí práce: PhDr. ThDr. Václav Mitáš, Th.D.

Bakalářská práce Vojtěcha Smetany „Krize otcovství a její vliv na rodinu“ je rozpracována na 58 stranách autorského textu a je rozčleněna do jedenácti hlavních kapitol. V tomto typu graduačních prací sice bývá zvykem užívat na začátku práce standardní označení „Úvod“, studentův postup však po mém soudu lze akceptovat. Předložená práce jinak obsahuje všechny obligatorní části a odpovídá požadovaným standardům fakulty.

Při jejím sestavování pracoval Vojtěch Smetana zcela samostatně a účelně využíval konzultací, na něž byl vždy příkladně připraven. Nesporným přínosem je jeho hluboký zájem o zpracovávanou problematiku a slušný vhlad do tohoto tématu, zejména v teologické rovině. Dobře pracuje s dostupnou literaturou a informační zdroje uvádí zpravidla eticky. Formálně kombinuje dva způsoby citací, což text poněkud znepráhledňuje. Text je čtivý a stylisticky poměrně dobře zpracovaný. Bylo by dobré ujasnit si, zda bude psán v první osobě jednotného či množného čísla.

V první části se zabývá rodinou samotnou a jejím vztahem ke krizi otcovství. Zde bych více než kde jinde uvítal širší záběr literatury, omezené zejména na Bakaláře a Matouška, resp. Rohra, byť i v češtině je kvalifikované autorské spektrum tohoto tématu nepochybně širší. Na druhé straně však křtují, že se diplomant dokázal vyhnout populárně-naučným brožurkám bez výraznější vědecké kvality, jichž je zejména v křesťanské provenienci nezměrné množství. Některá konstatování mohla být lépe podložena či dotazena, jako např. problematika otcovského zranění u Kaliguly, Napoleona Bonaparta a Adolfa Hitlera. Bez hlubší zmínky o jejich sociálně-psychologickém obrazu není zcela zřejmé, co má autor konkrétně na mysli.

V další části Smetana rozpracovává Matouškovy rodinné teorie, které dokáže komentovat z pohledu svého tématu. I zde je však možnost využití dalších teorií či možností přístupů, o nichž se však autor zmiňuje pouze okrajově. Podobný problém se objeví i ve čtvrté kapitole, kde autor pracuje s pojmem krize. Také zde je k dispozici více autorů, než Oldřich Matoušek, který se krizi věnuje poněkud okrajově. Přesto se však dokáže, alespoň podle mého názoru, poměrně dobře s kontextem tohoto subtématu vyrovnat a v konečném důsledku lze vnímat jeho širší čtenářský rozhled, byť jej neuvádí v sumáři použité literatury.

V kapitole 4.3 se pouští do hledání teologických souvislostí zejména 3. kapitoly Genesis. Zde se pouští do hledání odpovědí zejména citováním teologické literatury, účelná by však byla vlastní exegeze textu. Naproti tomu je ovšem třeba ocenit snahu o hledání teologicko-sociálních souvislostí mužství a komparaci teologické literatury s odbornými texty z psychosociální oblasti. Teologickým souvislostem zůstává věrný i v dalších dvou kapitolách, kde vychází především z Rohra. Také zde by byla účelná komparace některých dalších přístupů k této problematice, či srovnání postojů různých křesťanských tradic.

Poněkud více jsem očekával od 9. kapitoly, kde je stručně uveden výčet soudobých zejména pastoračních přístupů a globální „nepřímá cesta“. Velmi zajímavě působí kazustika, kde se autor zešíroka věnuje případu z vlastní praxe. Z ní je znát schopnost aplikovat teoretické pastoračně-sociální poznatky v praxi.

Na závěr konstatuji, že předložená práce podle mého názoru prokazuje autorovu schopnost práce s odborným textem, jeho výběr a praktickou aplikaci. I přes uvedené nedostatky ji považuji za velmi zdařilou a jako takovou ji **doporučuji k obhajobě** navrhuji hodnotit jako **výbornou (1) – velmi dobrou (2)**.

V Praze, 2. května 2011

PhDr. ThDr. Václav Mitáš, Th.D.